

РЕШЕНИЕ

№ 3865

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 02.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12789** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на П. М. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], ет. 1, офис 4, чрез адв. Й., срещу Ревизионен акт № Р-22002220005945-091-001 / 27. 05. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., изменен и потвърден с Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е необоснован, незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на преценка и анализ на събраните писмени доказателства. Също така жалбоподателя счита, че липсват и основания за провеждане на ревизията по особения ред на чл.122 от ДОПК. Излагат се доводи за неправилно установено начално салдо и непризнати договори за заем. Сочи се, че е извършена през 2011 г. продажба на търговското предприятие на ЕТ, поради което не следва да се облагат доходите на ЕТ „В. 2003 П. Ц.. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което оспорения РА да бъде отменен. Претендира разноски по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „ОДОП” С., чрез процесуалния си представител моли съда да потвърди обжалвания РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002220005945-020-001/ 01. 10. 2020

г., връчена на 30. 10. 2020 г., изменена със ЗВР № Р-22002220005945-020-002 / 01. 02. 2021 г. и ЗВР № Р-22002220005945-020-003 / 01. 03. 2021 г., издадени от Ф. Й. (оправомощена със Заповед № РД-01-128/18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С.) е възложено извършването на ревизия на П. М. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], за определяне на задълженията на физическото лице по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01. 01. 2013 г. до 31.12.2018 г., както и годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за същия период. Ревизията е следвало да завърши до 30. 03. 2021 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 1480 / 25. 09. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22002220005945-092-001/ 29. 04. 2021 г.

В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22002220005945-091-001 от 27. 05. 2021 г., издаден от Ф. Й. – органа възложил ревизията и С. К. – ръководител на ревизията, връчен на електронен адрес на 31. 05. 2021 г.

С жалба вх. № 94-П-185 / 09. 06. 2021 г. на ТД на НАП С., Ревизионния акт е оспорен по административен ред.

Със споразумение между страните (стр. 131) е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до 3 месеца.

С Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., издадения Ревизионен акт е частично потвърден. Решението е връчено на електронен адрес на 16. 11. 2021 г.

С жалба вх. № 53-04-969 / 30. 11. 2021 г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № Р-22002220005945-091-001 от 27. 05. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., са установени задължения общо в размер на 11 600,77 лв. и лихви в размер на 3 855,45 лв. за периодите от 2013 г. до 2018 г., както и задължения за годишен и авансов данък на ЕТ по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 4 011,82 лв. и лихви в размер на 2 608,91 лв. за периодите от 2013 г. до 2016 г. С Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, издадения РА е изменен, като установеният данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2013 г. в размер на 388,65 лв. е определен на 378 лв., а за 2015 г. в размер на 1 195,12 лв., е определен на 990 лв., ведно със съответните лихви, като установеният данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ за 2013 г. в размер на 2 089,70 лв., е определен на 1 578,39 лв., ведно със съответните лихви. В останалата част РА е потвърден.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на

административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Неоснователни са доводите в жалбата, свързани с неспазения срок за изготвяне на РД, тъй като нарушението не е съществено и не води до нищожност или унищожаемост на РА на това основание, доколкото срока по чл. 117, ал. 2 от ДОПК е инструктивен, а не преклузивен, и неспазването му не е пречка за издаване на РА. Такава е трайната и непротиворечива практика на ВАС. Съгласно константната съдебна практика, не се взимат предвид единствено доказателствата, събрани след срока за извършване на ревизия, но това е въпрос по съществуващото на спора.

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи е установено, че получените доходи не съответстват на имущественото и финансово състояние на жалбоподателя, поради което е прието, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2, 4, 5 и 7 от ДОПК.

Изготвено е уведомление по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, като от страна на жалбоподателя не са представени документи в тази връзка.

Съдът намира констатациите на органите по приходите залегнали в оспорения РА за правилни и законосъобразни.

Относно определените задължения по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ:

На базата на събраните договори за наем на МПС, сключени с физически лица органите по приходите са приели, че П. Ц. е отдавал под наем собствени МПС, които са регистрирани по съответния ред от таксиметрови компании. Доходите от предоставянето на МПС под наем не са декларирани от лицето в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Съобразно постигнатите уговорки в договорите за наем, ревизиращите органи са определили доходи от наем на МПС, както следва:

За 2013 г. на база представените договори за наем на МПС с ценови диапазон 300 - 400 лв. на МПС, е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300 лв. за месец за всяко МПС или общо 4 200 лв. След приспадане на нормативно признати разходи 10 % е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ от 3 780 лв.

За 2014 г. е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300,00 лв. за месец за всяко МПС или общо 9 000 лв. След приспадане на нормативно-признати разходи 10 % е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ от 8 100 лв.

За 2015 г. е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300 лв. за месец за всяко МПС или общо 11 000 лв. След приспадане на нормативно-признати разходи 10 % е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ 9 990 лв.

За 2016 г. е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300 лв. за месец за всяко МПС или общо 13 800 лв. След приспадане на нормативно-признати разходи 10 % е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ 12 420 лв.

За 2017 г. е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300 лв. за месец за всяко МПС или общо 29 700 лв. След приспадане на нормативно признати разходи 10 % е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ от 26 730 лв.

За 2018 г. е определена данъчна основа при условията на 122, ал. 2 от ДОПК в размер на 300 лв. за месец за всяко МПС или общо 58 800 лв. След приспадане на

нормативно-признати разходи 10 % лв. е установена данъчна основа по чл. 32 от ЗДДФЛ от 52 920 лв.

В същото време, органите по приходите са приели, че липсват данни за реализирани облагаеми доходи.

В хода на предходната ревизия П. Цолове декларира начална разполагаема сума към 01.01.2013 г. от 27 000 лв., получена през 2006 г. от баща му преди да почине.

Органите по приходите са определили начална разполагаема сума от 0,00 лв., като посочената от жалбоподателя сума не е приета, поради големия времеви интервал между предоставянето ѝ през 2006 г. и началото на ревизирия период на 01.01.2013 г.

Също така от страна на жалбоподателя са представени договор за заем от 07.02.2010 г., сключен между Р. Б. И. /заемодател/ и П. Ц. /заемател/ за предоставяне на заем от 12 000 лв. Договорено е сумата да бъде върната в срок до 5 години от датата на сключване на договора. Договор за заем за потребление от 04.04.2014 г., сключен между Р. Д. Г./заемодател/ и П. Ц. /заемател/ за предоставяне на заем в размер на 55 000 лв. Съгласно чл. 3 от договора заемодателят се задължава да предаде сумата на 04.04.2014 г. в брой на заемателя. Договор за паричен заем от 21.11.2015 г., сключен между А. И. Х., /заемодател/ и П. Ц. /заемател/ за предоставяне на заем от 12 000 лв. Договор за заем 14.02.2016 г., сключен между Р. М. Ц. /заемодател/ и П. Ц. /заемател/ за предоставяне на заем от 3 000 британски паунда. Представен е и запис на заповед от 01.12.2017 г., по силата на който С. В. С. се задължава да плати на П. Ц. сумата от 9 500 лв.

Органите по приходите не са кредитирали договорите за заем и записа на заповед, тъй като същите нямат достоверна дата и няма данни за деклариращи от страните предоставени или получени заеми, съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ. От ревизираното лице не са ангажирани доказателства за фактическото предаване на паричните средства в заем /разписки, банкови документи и др./, нито има данни за връщането на сумите. Освен това е констатирано, че няма данни за деклариращи доходи от лицата, посочени като заемодатели, обосноваващи предоставянето на сумите в заем.

При това положение с издадения РА са установени допълнителни задължения както следва:

За 2013 г. данъчната основа от 3 886,45 лв. е формирана като сбор от недостига на средства в размер на 106,45 лв. и доходите от наем на МПС в размер на 3 780 лв. и върху нея е определен дължим данък в размер на 388,65 лв.

За 2014 г. данъчната основа от 8 100 лв. е формирана от доходи от наем на МПС и върху нея е определен дължим данък в размер на 810 лв.

За 2015 г. данъчната основа от 11 951,19 лв. е сбор от недостига на средства в размер на 1 961,19 лв. и доходите от наем на МПС в размер на 9 990 лв. и върху нея е определен дължим данък в размер на 1 195,12 лв.

За 2016 г. данъчната основа от 12 420 лв. е формирана от доходите от наем на МПС и върху нея е определен дължим данък в размер на 1 242 лв.

За 2017 г. данъчната основа от 26 730 лв. е формирана от доходите от наем на МПС и върху нея е дължим данък в размер на 2 673 лв.

За 2018 г. данъчната основа от 52 920 лв. е формирана от доходите от наем на МПС и върху нея е дължим данък в размер на 5 292 лв.

Относно определените задължения по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ:

В хода на ревизията е установено, че ревизираното лице е извършвало търговска дейност, в качеството си на едноличен търговец в обектите „Пица В.“ в [населено място], [улица] фризьорски услуги в салон „К.“ в [населено място], [улица]-108. В същото време, в хода на ревизията лицето е представило декларация, че не разполага с документи и счетоводни регистри на ЕТ.

Предвид на това, ревизиращия екип са анализирали движението на парични средства по банкова сметка [банкова сметка] на [фирма] и са констатирани, че са налице постъпления от физически и юридически лица, като за 2013 г. са в общ размер на 4 704,96 лв., а за 2014 г. в общ размер на 1 410,00 лв.

Установено е също така, че са регистрирани обороти от Z-отчетите на ЕКАФП на ЕТ за 2013 г. в размер на 1 279,16 лв.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма], като е представен договор №01-148-01 от 23.01.2013 г., сключен между [фирма] /изпълнител/ и [фирма] /възложител/ за обект: „Пица В.“ в [населено място], [улица]. Изпълнителят публикува менюто на възложителя в рамките на изградената платформа за поръчки по интернет. Изпълнителят получава интернет заявките от клиентите на платформата и ги пренасочва до възложителя. Договорът е сключен за срок от една година. При изтичане срока на договора, същият автоматично се подновява за срок от една година. Възнаграждението на изпълнителя е търговска отстъпка от пълната сума на осигурените поръчки с включено ДДС, които крайният клиент заплаща на възложителя. Търговската отстъпка е 18 % за първото тримесечие и 16 % след първото тримесечие.

За 2013 г. от проверяваното дружество са издадени 10 фактури на стойност 1 925,10 лв. На база договорената търговска отстъпка от 16 % органите по приходите са приели, че са реализирани продажби на стойност 12 031,87 лв.

За 2014 г. от дружеството са издадени 14 фактури на стойност 1 571,28 лв. На база договорената търговска отстъпка от 16 % ревизиращите органи са приели, че са реализирани продажби на стойност 9 820,50 лв.

За 2015 г. от дружеството са издадени 2 фактури на стойност 238,72 лв. На база договорената търговска отстъпка от 16 % е прието, че са реализирани продажби на стойност 1 492,00 лв.

За 2016 г. от дружеството са издадени 7 фактури на стойност 362,22 лв. На база договорената търговска отстъпка от 16 % е прието, че са реализирани продажби на стойност 2 263,88 лв.

Формирано е заключение, че постъпленията по банковата сметка на ЕТ и реализираните от [фирма] продажби в полза на ЕТ, за което от доставчика е получена търговска отстъпка в размер на 16 %, представляват доходи на едноличния търговец, които не са декларирани и за които не е заплащан данък.

В хода на ревизията са извършени проверки на доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма], издали фактури към [фирма] за доставка на стоки /безалкохолни напитки и тесто/. На П. Ц. е връчено ИПДПОЗЛ, с което е изискано да декларира средна надценка на продажбите. В отговор лицето не е предоставило информация за формирана надценка. Ревизиращите органи са приели търговска надценка в размер на 20 % и стойността на закупените стоки е завишена с 20 на сто, в резултат на което е определена продажна стойност на стоките от 3 965,26 лв. за 2013 г.

С РА е определен данък по чл. 48, ал. 2 ЗДДФЛ за задължения за годишен и авансов данък на ЕТ върху данъчна основа, формирана по реда на чл. 122 от ДОПК като

разлика между приходи и разходи, както следва:

За 2013 г. приходи в общ размер 21 236,21 лв., разходи в общ размер 7 493,38 лв., данъчна основа за облагане в размер 13 931,31 лв. и дължим данък 2 089,70 лв.

За 2014 г. приходи в общ размер 11 230,50 лв., разходи в общ размер 1 571,28 лв., данъчна основа за облагане в размер на 9 659,22 лв. и дължим данък 1 448,88 лв.

За 2015 г. приходи в общ размер 1 492,00 лв., разходи в общ размер 238,72 лв., данъчна основа за облагане в размер на 1 253,28 лв. и дължим данък 187,99 лв.

За 2016 г. приходи в общ размер 2 263,88 лв., разходи в общ размер 362,22 лв., данъчна основа за облагане в размер на 1 901,66 лв. и дължим данък 285,25 лв.

От своя страна, в хода на административното обжалване от страна на решаващия орган е прието, че е житейски оправдано към момента на започване на ревизията да се приеме начална разполагаема сума в брой от 5 000 лв., а не приетата в хода на ревизията – 0.00 лева.

Посочено, е че ако тази сума се включат в справка за приходите и разходите към 01.01.2013 г., ще е налице превишение на доходите над разходите, съответно за 2013 г. в размер на 4 983,55 лв. и за 2014 г. в размер на 2 052,10 лв., което ще компенсира установения недостиг на средства за следващата 2015 г. в размер на 1 961,19 лв.

С оглед на това издадения РА е изменен, като за 2013 г. върху данъчна основа от 3 780 лв., формирана от доходи от наем на МПС, се дължи данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 378 лв., а за 2015 г. върху данъчна основа от 9 990 лв., формирана от доходи от наем на МПС, се дължи данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 990 лв.

По отношение на определените задължения по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ, от страна на директора на Дирекция „ОДОП“ също е прието, че неправилно в общите приходи е включена и стойността на закупените стоки /тесто и напитки/ от доставчици на хранителни стоки, завишени с 20 % търговска надценка, които за 2013 г. са в общ размер на 3 965,26 лв.

При това положение определените с РА задължения по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ са изменени, като за 2013 г. са приети приходи в общ размер 18 015,99 лв., разходи в общ размер 7 493,38 лв., данъчна основа от 10 522,61 лв., върху която се дължи данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 1 578,39 лв.

В същото време, в подадената до съда жалба изрично се сочи, че се обжалва Ревизионен акт № Р-22002220005945-091-001 от 27. 05. 2021 г., с който са установени задължения общо в размер на 11 600,77 лв. и лихви в размер на 3 855,45 лв. за периодите от 2013 г. до 2018 г., както и задължения за годишен и авансов данък на ЕТ по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ в размер на 4 011,82 лв. и лихви в размер на 2 608,91 лв. за периодите от 2013 г. до 2016 г. /независимо от изменителното Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г./, поради което очевидно се обжалва издадения РА в цялост, без да се отчете, че същият е частично изменен.

Доколкото за жалбоподателя не е налице правен интерес от обжалване на издадения РА в цялост, доколкото същият е частично изменен в полза на жалбоподателя, жалбата следва да се остави без разглеждане в тази си част, по аргумент за противното от чл. 156, ал. 1, изр. 1 от ДОПК.

В останалата част, жалбата е неоснователна, като съдът изцяло споделя доводите изложени от страна на решаващия орган.

В случая е налице хипотезата на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, а именно наличие на данни за укрити приходи или доходи, което е предпоставка за извършване на

ревизията по особения ред на чл. 122 и следващите от ДОПК.

В хода на ревизията са събрани множество договори за наем на МПС, сключени с физически лица и са породили правни последици. Твърдението на жалбоподателя, че наемателите са прекратили договорите преждевременно, не е подкрепено с доказателства. Данните от ИА „Автомобилна администрация“ сочат ползване на МПС, собственост на жалбоподателя, за всеки един от ревизираните периоди.

Действително, за някои МПС не са налице договори за наем, но са налице данни за ползването им, видно от събраните протоколи за извършени годишни технически прегледи, показания на километражите и удостоверенията за регистрация на МПС за таксиметров превоз на пътници, издадени от таксиметрови компании, а същевременно от жалбоподателя не са декларираны доходи от наем на автомобилите.

В същото време по отношение на МПС, за които липсват договори за наем, правилно е прието, че данъчната основа /дължимото наемно възнаграждение/ следва да се определи по аналог на база минималната наемна цена, фиксирана в представените договори за наем на МПС, сключени от П. Ц. за идентични МПС и периоди.

Правилно също така от решаващия орган е посочено, че ако приходите от наем на МПС не намерят отражение в приходната част на справка по години, то тогава включените разходи в разходната част на справка ще надвишат сумата на приходите и ще се формира недостиг на парични средства, който също ще подлежи на данъчно облагане.

От друга страна, правилно е прието, че представените от жалбоподателя договори за заем и запис на заповед са частни писмени документи, които нямат обвързваща доказателствена сила. В тази връзка няма представени доказателства за реално предаване на паричните суми, доколкото договора за заем е реален договор.

По същият начин такива документи са и представените в първото съдебно заседание от страна на жалбоподателя декларации от лицата Т. К. и Д. П., които твърдят, че не са заплащали наем на П. Ц..

Формалната доказателствена сила на документа се отнася единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Тя не обхваща други данни, за които документът свидетелства. По-специално, тя не обхваща датата на съставяне на документа, така, както е посочено в самия него, както и посочените в него обстоятелства. Частният свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато издателят му удостоверява неизгодни за себе си факти.

В същото време в издадения РА подробно е са описани както сключените договори за отдаване под наем на МПС, така и другите случаи при които няма писмен договор, но на базата на съпътстващи документи (събраните протоколи за извършени годишни технически прегледи, показания на километражите и удостоверенията за регистрация на МПС за таксиметров превоз на пътници), правилно е установено отдаването им под наем, а наемната цена е определена в минимума, на други аналогични случаи.

Следва да се отбележи, че както при първата, така и при повторната ревизия, жалбоподателят не е ангажирал търговски и счетоводни документи на [фирма].

При това положение, по отношение на задълженото лице са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ДОПК, а именно налице са данни за укрити приходи или доходи; липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно ЗСч или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане, както и когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци или за определяне на задължителните осигурителни вноски, са унищожени не

по установения ред.

Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, е подкрепено със събраните доказателства.

По делото от страна на жалбоподателя не успя да се оборят фактическите констатации в ревизионния акт, като в случая не се ангажираха никакви доказателства в подкрепа на твърденията изложени в жалбата.

В тази връзка следва да се отбележи, че неоснователни са доводите в жалбата, че П. Ц. е прехвърлил търговското предприятие на едноличния търговец. Действително, представен е договор за продажба на търговско предприятие от 21. 09. 2011 г. за продажбата на търговското предприятие – ЕТ с фирма „В. 2003 – П. Ц.“, но при справка в Търговския регистър, който е публичен, се установява и че към датата на съдебното решение е вписан [фирма], като същият е собственост на физическото лице П. М. Ц..

Съгласно чл. 58, ал. 4 от ТЗ, едно лице може да регистрира само една фирма като едноличен търговец.

На основание чл. 599, ал. 3 от ГПК, неписаните обстоятелства се смятат несъществуващи за третите добросъвестни лица.

Доколкото няма доказателства за вписване на прехвърлянето на търговското предприятие и в Търговския регистър продължава да съществува П. Ц., като собственик на [фирма], то правилно и са установени посочени по-горе задължения.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта, че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на П. М. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22002220005945-091-001 / 27. 05. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта отменена с Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, относно установеният данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2013 г. за горницата над 378 лв. до 388,65 лв., относно установеният данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2015 г. за горницата над 990 лв. до 1 195,12 лв., както и относно установеният данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ за 2013 г. за горницата над 1 578,39 лв. до 2 089,70 лв., като **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на П. М. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22002220005945-091-001 / 27. 05. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта изменена и потвърдена с Решение № 1740 / 12. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

ОСЪЖДА П. М. Ц. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 170 (хиляда сто и седемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: